

suggust õnnetähte leian, siis lähheb assi korraliste
meil toime.»

3

Nattuke maad eddasi minnes tulli üks laulo-
räästas Hintsile tee peal wasto; Hints üidis: Lin-
nole, näita mulle õnne-need! agga räästas laskis
pahhemat fät teed ossa peale mahha ja allas laulma.
Kaasi meel läks nukrats ja ta mõtles: se on miino
õnnetuse laul. Agga mis teha, kuüninga sund on
wahwa taggalihtutaja! sepärrast rändas Hints kur-
wa süddamega eddasi ja jõudis päikese werimise aeal
Kurjasünnituse mõisa. Reinowadder istus ukse läw-
wel ja las ütles terretades: «Ede taewas sago
teile õnnelikko elloõhtud kinkima! Kuüninga wihha
ähwardab teile otsa teha, kui kauemine wastopan-
nes tõrkusite sure kuüninglikko kohto ette astuda.
Teie peate kaebajadele wastust andma, iggamehhele
digust nõudma ja arwalikkult isseennast wabbandama,
muido saab teile ning teie suggowõffale suur willetsus
sest tõusma!» — Reinowadder kostis wasto: «Olge
terwe tullemast, miino kallis täddipoeg! Sago Jum-
mala õnnistus miino sowimist möda teile rohkest ossaks
sama, et kõik tallitamised ning ettewõtmised mõnufast
teil korda lähheksid.» Senni kui Reinowadder suuga
sõbrajutto räkis piddas ta südda sallamahti nõu,
kudda Hintsil nifamasugguse teotusega kuüninga jure
wõiks taggasi sata kui karro. Ta nimetas kaasi ühte-

puhko kallis täddipoeg ja nõudis otsust, mis toito
armsa wõera südda kõige enim iinustaks. «Täis kõht
on pehme pä-paddi,» lissas Reinowadder jure — «ja
omme ommiko tahhame enne koito seltsis teele minna.
Teie ollete, kallis täddipoeg, mul kõigearmsam suggu-
lane ja seisate iggas kohhas miino poolt, kus waen-
lased mulle lippuwad liga teha. Ahne karro, jõu
polest miinust waljo kangem, tulli uhel tujjul sõimades
seie: kuis julgestin temaga üksi teele minna. Teie
seltsis lähhen rõemoga. Meie puhkame õsel ja allas-
me omiko warra miinema, se on miino arwates kõige
parrem.» Hints ütles: mõnufam olleks, kui aega
wibimata teekonda kohhe ettewõttaksime; tee on iggas-
kohhas tahhe, ja leña ku:walge näitab meile jälgi.
«Õseni teekond» ütles Reinowadder — «on ifka wae-
waline; mõningas, kes päwawalgel lahkest terretades
meist möda lähheb, saab kui õsel wasto juhtub —
kõrrileitajaks! Puhkand jallad käiwad ruttomine kui
wässind, sellepärrast jäge puhkama.» Hints küsis:
Mis mulle õhto roaks lauale pannete kui õemajjale
jään? Rebbane wastas: Meie ellame lehwa kom-
bel — pihhust suhho! — agga siiski kui meile wõer-
siks jäte, murretses meile waña perrenaine wagna
täia maggusad messikärgi lauale. Kas koetis tõrku-
des wasto: messikärgi ma ial suhho ei wõtta! Kui
teil muud suremad majjas ei olle, siis andke mulle
üks iir, sellega leppin ma rahhul. «Kui iire-
libha teil maitsew roog on,» — kostis Reinowadder —